

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและที่มาของปัญหา

มหาวิทยาลัยเป็นสถาบันการศึกษาชั้นสูงที่มีหน้าที่สนับสนุนวิชาการ เป็นแหล่ง ประสิทธิภาพประสาทความรู้และวิชาชีพให้แก่มวลชน โดยมีภารกิจหลัก 4 ประการ คือ การผลิตบัณฑิต การวิจัย การบริการทางวิชาการ และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม โดยมีคณาจารย์ เป็นแกนสำคัญในการดำเนินงาน ในบรรดาภารกิจดังกล่าว การวิจัยถือได้ว่าเป็นหน้าที่ที่ สำคัญของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยที่จะช่วยเสริมสร้างความเป็นเลิศทางวิชาการ นำไปสู่การ แก้ไขปรับปรุง ทั้งในด้านนโยบายการบริหารและการดำเนินงานอันจะช่วยส่งเสริมคุณภาพ การศึกษาให้ดียิ่งขึ้น เพราะถ้าปราศจากการวิจัยค้นคว้าเพื่อบุกเบิกแสวงหาความรู้ใหม่แล้ว มหาวิทยาลัยซึ่งเป็นสถาบันอุดมศึกษา ก็จะทำหน้าที่เพียงเพื่อถ่ายทอดความรู้อันเป็น มรดกตกทอดมาเท่านั้น หากมหาวิทยาลัยตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ มหาวิทยาลัย ก็จะมีสภาพที่ ไม่แตกต่างจากโรงเรียนประถมและมัธยมศึกษามากนัก ซึ่งย่อหมายถึงประเทศชาติก็จะ ชาติสถาบัน ที่จะทำหน้าที่พัฒนาผู้นำทางด้านวิชาการ (วิจิตร ศรีสะอ้าน, 2525) ซึ่ง ความสำคัญของการศึกษาด้านการวิจัย นั้น นอกจากจะเป็นภาระหน้าที่ที่อาจารย์จะต้องทำและ เป็นภาระหน้าที่ของมหาวิทยาลัยที่จะต้องสนับสนุนส่งเสริมแล้ว การวิจัยจะชักจูงอาจารย์ที่มี ความสามารถให้เข้ามาร่วม/ทำงานในมหาวิทยาลัย และชักจูงบุคคลภายนอกให้เข้ามา ช่วยเหลือมหาวิทยาลัยมากขึ้น อันจะส่งผลทำให้มาตรฐานการศึกษาสูงขึ้น กล่าวคือ เป็นที่ ตระหนักชัดว่า คุณภาพและ ชื่อเสียงของมหาวิทยาลัย นอกจากคุณภาพของบัณฑิตที่เป็น ผลผลิตของมหาวิทยาลัยแล้ว ส่วนหนึ่งก็ขึ้นอยู่กับคุณภาพและความสามารถในการผลิต ผลงานวิจัยของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยด้วย (สุชาติ ปภาพจน์, 2539)

รัฐบาลได้ตระหนักถึงความสำคัญของการศึกษาค้นคว้าวิจัยในสถาบันการศึกษา ระดับอุดมศึกษาจึงได้กำหนดให้มหาวิทยาลัยต้องมุ่งเน้นภารกิจสร้างความรู้เพื่อตอบสนอง กลยุทธ์อันเป็นทิศทางการวิจัยมาโดยตลอด ตั้งแต่แผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 5 (พ.ศ.2525-2529) เป็นต้นมา และในแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 9 (พ.ศ.2545-2549) ได้กำหนดวัตถุประสงค์ที่สำคัญ คือ มุ่งส่งเสริมบัณฑิตศึกษาและการ วิจัยที่สมดุลทั้งการวิจัยประยุกต์และการวิจัยบริสุทธิ์ ส่งเสริมนักวิจัย และการปฏิรูปการวิจัย ระดับชาติ พัฒนากำลังคนด้านวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีเพื่อสร้างนวัตกรรม ปรับปรุง รูปแบบและวิธีการจัดการศึกษาให้เกิดความร่วมมืออย่างจริงจัง ระหว่างสถาบันอุดมศึกษา กับภาคอุตสาหกรรมบนพื้นฐานการพึ่งตนเองด้านเทคโนโลยี มีกลไกพัฒนาการวิจัยและ สร้างองค์ความรู้ใหม่ในสถาบันอุดมศึกษาให้มีความสมดุล มีทิศทางชัดเจน สามารถแก้ไข

ปัญหาและส่งเสริมการพัฒนาประเทศ (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2546) โดยในส่วนของรัฐบาลก็ได้สนับสนุนการวิจัยในมหาวิทยาลัยหลายรูปแบบ ได้แก่ 1) จัดระบบกองทุนสนับสนุนการวิจัยและพัฒนาให้มีเอกภาพ จัดหาแหล่งเงินสมทบนอกเหนืองบประมาณแผ่นดิน ทั้งในและนอกประเทศ รวมทั้งเงินสมทบจากภาคเอกชน 2) ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างภาครัฐ สถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชน พัฒนาขีดความสามารถด้านวิศวกรรมการผลิตและการออกแบบ จัดตั้งบริษัทร่วมทุนพัฒนาเทคโนโลยีและหน่วยบ่มเพาะเทคโนโลยี การวิจัยเชิงนวัตกรรม การออกแบบและการวิศวกรรม 3) เพิ่มขีดความสามารถสถาบันวิจัยภาครัฐ มหาวิทยาลัย บริษัท สถาบันเอกชน ในการให้บริการ สนับสนุนเทคโนโลยีให้เข้าถึงวิสาหกิจขนาดกลางและย่อม 4) สร้างอาชีพนักวิจัยให้มีความมั่นคงและเพิ่มโอกาสการจ้างงาน และ 5) สนับสนุนให้หน่วยงานวิจัยและสถาบันการศึกษาทำการวิจัย พัฒนา และถ่ายทอดเทคโนโลยีได้คล่องตัวมากขึ้น (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2544) นอกจากนี้ กรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว 15 ปี ฉบับที่ 2 (พ.ศ.2551-2565) ได้คาดหวังว่าอุดมศึกษาในฐานะองค์กรอุดมปัญญาและเป็นองค์ประกอบหนึ่งของระบบวิจัยของประเทศจะเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2550)

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ภารกิจด้านการวิจัยของมหาวิทยาลัยนับว่าเป็นภารกิจสำคัญ ซึ่งสะท้อนให้เห็นคุณภาพของมหาวิทยาลัยและเป็นเครื่องชี้วัดต่ออนาคตของประเทศอย่างหนึ่ง เพราะการวิจัยก่อให้เกิดนวัตกรรมและการพัฒนาความรู้ใหม่ ซึ่งในความเป็นจริงมหาวิทยาลัยไทยก็มีผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสารวิจัยระดับนานาชาติ โดยรวมในจำนวนที่มากพอสมควร เมื่อเทียบกับมหาวิทยาลัยชั้นนำอื่นๆ ในอาเซียน กล่าวคือ มีจำนวนทั้งสิ้นจำนวน 14,000 ผลงาน นับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2538-2548 โดยมหาวิทยาลัยที่มีผลงานวิจัยในระดับนานาชาติมากที่สุด 10 อันดับแรก คือ มหาวิทยาลัยมหิดล จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี (ผดุงศักดิ์รัตนเดโช, 2549)

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มีนโยบายมุ่งที่จะส่งเสริมงานวิจัยให้มีมากขึ้น ทั้งในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพที่สูงขึ้น อันจะส่งผลไปสู่การพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนและการบริการสังคม อีกทั้งเพื่อจะทำให้มหาวิทยาลัยสามารถเพิ่มศักยภาพของคณาจารย์และนำระบบออกไปปรับใช้สังคมอย่างเป็นรูปธรรมและเป็นที่ยอมรับในวงกว้าง (สุรพลนิติไกรพจน์, 2549) โดยในการประชุมสภามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เมื่อวันที่ 24-25 กันยายน 2548 ศาสตราจารย์ ดร.สุรพล นิติไกรพจน์ อธิการบดีมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ได้กำหนดนโยบายในการพัฒนามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ไปสู่อนาคตในประเด็นแรกสุดว่า “จะทำให้คุณภาพและมาตรฐานทางวิชาการของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ดีมากยิ่งขึ้น มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์จะเน้นการวิจัย การพัฒนาวิชาการ การส่งเสริมวิจัยของอาจารย์ โดยจัดทรัพยากรสำหรับงานวิจัยเพิ่มขึ้น” ซึ่งภายใต้แนวนโยบายดังกล่าว มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้จัดตั้งกองทุนวิจัยมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2548 โดยได้รับการจัดสรรงบประมาณจากส่วนต่างๆ รวมกว่า 18 ล้านบาท มีการแต่งตั้งคณะกรรมการและคณะอนุกรรมการกำกับดูแลการบริหารงานวิจัยของมหาวิทยาลัย 3 ชุด และจัดโครงการ TU Research Club เพื่อประชาสัมพันธ์ข่าวสารด้านการวิจัยของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และแลกเปลี่ยนประสบการณ์การทำวิจัยระหว่างคณาจารย์ และนักวิจัยของมหาวิทยาลัย โดยกำหนดจัดขึ้นปีละ 4 ครั้ง เริ่มครั้งแรก เมื่อ 15 กุมภาพันธ์ 2549 (มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2549) แต่ในทางปฏิบัติกลับพบว่าผลงานวิจัยของอาจารย์ระหว่างปีงบประมาณ พ.ศ.2548-2550 ที่ได้รับจัดสรรจากงบประมาณแผ่นดิน และงบประมาณรายจ่ายจากรายได้ของมหาวิทยาลัยมีปริมาณ (จำนวน) น้อยมาก เมื่อเทียบกับจำนวนอาจารย์ประจำที่ปฏิบัติงานจริงของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ดังรายละเอียดในตารางที่ 1 และเมื่อพิจารณาโครงการวิจัยที่ได้รับการจัดสรรงบประมาณระหว่างปีงบประมาณ พ.ศ.2548-2550 ดังกล่าว จะพบว่าสัดส่วนหรือจำนวนโครงการวิจัยที่ได้รับจัดสรรงบประมาณของคณะวิชาในกลุ่มสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์น้อยกว่าคณะวิชาในกลุ่มวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะวิชาในกลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพ ตามลำดับ ดังรายละเอียดในตารางที่ 2

ตารางที่ 1 จำนวนโครงการวิจัยที่ได้รับจัดสรรงบประมาณจากงบประมาณแผ่นดิน และงบประมาณรายจ่ายจากรายได้ของมหาวิทยาลัย ระหว่างปีงบประมาณ พ.ศ. 2548-2550 เปรียบเทียบกับจำนวนอาจารย์ประจำที่ปฏิบัติงานจริง

ปีงบประมาณ	จำนวนโครงการวิจัย			จำนวนอาจารย์**	ร้อยละ
	งบประมาณแผ่นดิน**	งบประมาณเงินรายได้*	รวม		
2548	71	39	110	1,205	9.12
2549	58	59	117	1,321	8.86
2550	61	60	121	1,355	8.92
รวม	190	158	348	-	-

ที่มา : * ฝ่ายวิจัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

** ฝ่ายวางแผนพัฒนาและเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ตารางที่ 2 จำนวนโครงการวิจัยที่ได้รับจัดสรรงบประมาณจากงบประมาณแผ่นดินและงบประมาณรายจ่ายจากรายได้ของมหาวิทยาลัย ระหว่างปีงบประมาณ พ.ศ. 2548-2550 จำแนกตามกลุ่มคณะวิชา

หน่วย : โครงการ

กลุ่มคณะวิชา	ปีงบประมาณ (พ.ศ.)			รวม	
	2548	2549	2550		
สังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์	5	15	34	54	(24.66)
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	8	19	45	72	(32.87)
วิทยาศาสตร์สุขภาพ	26	25	42	93	(42.47)
รวม	39	59	121	219	(100.00)

ประกอบกับในการสัมมนาผู้บริหารมหาวิทยาลัย เรื่อง “ทิศทางการพัฒนา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ในช่วง 5 ปี พ.ศ. 2550-2554” เมื่อวันที่ 26-27 สิงหาคม 2549 ได้กำหนดประเด็นยุทธศาสตร์ “พัฒนามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ไปสู่การพัฒนามหาวิทยาลัย ที่ให้ความสำคัญกับการวิจัยและการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา” โดยมีเป้าประสงค์ “เป็นผู้นำด้านวิจัยทางสังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศ และมีการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตที่เป็นที่ยอมรับในด้านคุณภาพจากสังคม” และได้กำหนดกลยุทธ์ที่จะทำให้บรรลุเป้าประสงค์และประเด็นยุทธศาสตร์ไว้ 10 ประการ ซึ่งกลยุทธ์ประการหนึ่งที่สำคัญ คือ “การสร้างแรงจูงใจในการทำวิจัย” (ฝ่ายวางแผนพัฒนาและเทคโนโลยี, 2549) และในแผนยุทธศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ฉบับที่ 10 พ.ศ. 2550-2554 ก็ได้กำหนดประเด็นยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยไว้ในประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 “การพัฒนาไปสู่การเป็นมหาวิทยาลัยที่ให้ความสำคัญกับการวิจัยและการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา” โดยมีเป้าประสงค์ “เป็นผู้นำวิจัยทางสังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศ และมีการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่เป็นที่ยอมรับในด้านคุณภาพจากสังคมมหาวิทยาลัยในต่างประเทศ” และได้กำหนดกลยุทธ์ที่จะทำให้บรรลุเป้าประสงค์และประเด็นยุทธศาสตร์ไว้ 12 ประการ ซึ่งกลยุทธ์ประการหนึ่งที่สำคัญ คือ “การสร้างแรงจูงใจในการทำวิจัย” (ฝ่ายวางแผนพัฒนาและเทคโนโลยี, 2550) ซึ่งจะเห็นได้ว่าทั้งการสัมมนาผู้บริหารมหาวิทยาลัยและการกำหนดทิศทางการพัฒนามหาวิทยาลัยในแผนยุทธศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ฉบับที่ 10 ดังกล่าวต่างก็ตระหนักและเห็นว่าการจูงใจหรือการสร้างแรงจูงใจให้อาจารย์เกิดความพึงพอใจในการสร้างผลงานวิจัยให้มีจำนวนเพิ่มขึ้น และมีคุณภาพดียิ่งขึ้นเป็นเรื่องที่สำคัญที่จะมีส่วนช่วยผลักดันให้การบริหาร

งานวิจัยของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์บรรลุผลตามเป้าประสงค์และประเด็นยุทธศาสตร์ได้เป็นอย่างดี

ดังนั้น การศึกษาแรงจูงใจ ปัจจัยเกื้อหนุน และปัญหาในการทำวิจัยของอาจารย์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จึงเป็นสิ่งที่จำเป็นที่จะต้องดำเนินการ เพื่อที่จะได้นำข้อมูลและสารสนเทศมาพิจารณาจัดทำนโยบายในการจูงใจ การสนับสนุนส่งเสริม ตลอดจนการสร้างบรรยากาศให้เหมาะสมและเอื้อให้อาจารย์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เกิดแรงจูงใจและความพึงพอใจที่จะสร้างหรือผลิตผลงานวิจัยให้มีปริมาณและคุณภาพดียิ่งขึ้นอย่างยั่งยืนต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการทำวิจัยของอาจารย์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
2. เพื่อศึกษาปัจจัยเกื้อหนุนในการทำวิจัยของอาจารย์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
3. เพื่อศึกษาปัญหาในการทำวิจัยของอาจารย์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ซึ่งเป็นผู้ได้รับทุนวิจัยจากงบประมาณแผ่นดินและงบประมาณรายจ่ายจากรายได้ของมหาวิทยาลัย ระหว่างปีงบประมาณ พ.ศ. 2548-2550 และกำลังปฏิบัติงานในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2552 ประกอบด้วย 3 กลุ่มคณะวิชา คือ 1) กลุ่มสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ จำนวน 45 คน ได้แก่ คณะนิติศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี คณะเศรษฐศาสตร์ คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา และคณะศิลปกรรมศาสตร์ วิทยาลัยสหวิทยาการ และสถาบันภาษา 2) กลุ่มวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 72 คน ได้แก่ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการผังเมือง และ 3) กลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพ จำนวน 90 คน ได้แก่ คณะแพทยศาสตร์ คณะทันตแพทยศาสตร์ คณะสหเวชศาสตร์ คณะพยาบาลศาสตร์ และคณะสาธารณสุขศาสตร์ รวมประชากรทั้งสิ้น จำนวน 207 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ

1.1 เพศ จำแนกเป็น

1.1.1 ชาย

1.1.2 หญิง

1.2 วุฒิการศึกษา

- 1.2.1 ปริญญาตรี
- 1.2.2 ปริญญาโท
- 1.2.3 ปริญญาเอก

1.3 ตำแหน่งทางวิชาการ

- 1.3.1 ศาสตราจารย์
- 1.3.2 รองศาสตราจารย์
- 1.3.3 ผู้ช่วยศาสตราจารย์
- 1.3.4 อาจารย์

1.4 ตำแหน่งบริหาร

- 1.4.1 มี
- 1.4.2 ไม่มี

1.5 กลุ่มคณะวิชาที่สังกัด

- 1.5.1 กลุ่มสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์
- 1.5.2 กลุ่มวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
- 1.5.3 กลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพ

2. ตัวแปรตาม ได้แก่

- 2.1 แรงจูงใจในการทำวิจัย
- 2.2 ปัจจัยเกื้อหนุนในการทำวิจัย
- 2.3 ปัญหาในการทำวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

อาจารย์ หมายถึง ข้าราชการและพนักงานมหาวิทยาลัยสายวิชาการ สังกัดมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ซึ่งได้รับทุนวิจัยจากงบประมาณแผ่นดินและงบประมาณรายจ่ายจากรายได้ของมหาวิทยาลัย ระหว่างปีงบประมาณ พ.ศ. 2548-2550 และอยู่ปฏิบัติงานในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2552

การทำวิจัย หมายถึง การดำเนินงานเพื่อผลิตผลงานวิจัยตามโครงการวิจัยที่ได้รับอนุมัติทุนสนับสนุนการวิจัย

แรงจูงใจในการทำวิจัย หมายถึง ความรู้สึกหรือทัศนคติหรือความเชื่อที่มีต่อการทำวิจัยประกอบด้วย 1) การวิจัยมีความสำคัญต่อการสร้างองค์ความรู้ในด้านวิชาการและวิชาชีพ 2) การวิจัยทำให้ผู้วิจัยมีความรู้ทางวิชาการและวิชาชีพเพิ่มขึ้น 3) การวิจัยเป็นเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง 4) การวิจัยเป็นงานที่ต้องใช้ความรู้ความสามารถด้านระเบียบวิธีวิจัย 5) การวิจัยทำให้มีการเพิ่มทักษะและพัฒนาความรู้

ความสามารถในการทำวิจัย 6) การวิจัยช่วยให้มีความคิด/วิสัยทัศน์กว้างไกล 7) ผลการวิจัยสามารถนำมาใช้ในการเรียนการสอน 8) มีแหล่งข้อมูลให้ศึกษาค้นคว้า 9) มีเงินทุนสนับสนุนการวิจัย 10) ผู้บริหารหน่วยงาน/ผู้บังคับบัญชาให้การส่งเสริมและสนับสนุน 11) เพื่อนอาจารย์/ผู้ร่วมงานให้การส่งเสริมและสนับสนุน 12) ผลงานนำไปใช้ในการพิจารณา/แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ 13) ผลงานนำไปใช้ในการพิจารณาเพื่อเลื่อนขั้น/เลื่อนเงินเดือนประจำปี 14) มีการประกาศเกียรติคุณยกย่องให้แก่ผู้ผลิตผลงานวิจัยที่มีคุณภาพ และ 15) มีการให้รางวัลหรือค่าตอบแทนแก่ผู้ผลิตผลงานวิจัย

ปัจจัยเกื้อหนุนในการทำวิจัย หมายถึง สิ่งสนับสนุนให้การทำวิจัยสามารถดำเนินไปได้อย่างราบรื่นและแล้วเสร็จตามสัญญาการรับทุน ประกอบด้วย 1) มีระบบฐานข้อมูลดีสามารถนำไปใช้ในงานวิจัย 2) มีตำรา เอกสาร และผลงานวิจัยเพียงพอที่จะใช้สำหรับการค้นคว้า 3) มีแหล่งค้นคว้าข้อมูลจากหน่วยงานอื่นๆ 4) มีความสะดวกในการใช้บริการจากแหล่งค้นคว้าข้อมูล 5) มีการจัดสรรงบประมาณ/เงินสนับสนุนสำหรับการทำวิจัย 6) มีระบบจัดหาและแจ้งแหล่งทุนสนับสนุนแก่ผู้ทำวิจัย 7) มีขั้นตอนการเบิกจ่ายเงินทุน/เงินอุดหนุนการทำวิจัยที่รวดเร็ว 8) มีความสะดวกในการขอใช้อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกในการทำวิจัย 9) ผู้บริหารให้ความช่วยเหลือหรือให้คำปรึกษาเมื่อพบปัญหาและอุปสรรคในการทำวิจัย 10) เพื่อนร่วมงานให้ความช่วยเหลือหรือให้คำปรึกษาเมื่อพบปัญหาและอุปสรรคในการทำวิจัย 11) การสนับสนุนให้เข้าร่วมสัมมนาทางการวิจัย 12) การสนับสนุนให้มีการตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานวิจัย 13) การอำนวยความสะดวกในการติดต่อขอข้อมูลจากแหล่งข้อมูลต่างๆ 14) การกำหนดระยะเวลา/ช่วงเวลาในการทำวิจัยแต่ละโครงการ 15) การจัดสรรภาระงานเพื่อให้สามารถมีเวลาที่จะทำวิจัยได้ 16) การได้รับการยอมรับและยกย่อง 17) การได้รับเครื่องหมายเชิดชูเกียรติและรางวัลต่างๆ 18) การได้รับความก้าวหน้าในตำแหน่งและเงินเดือน

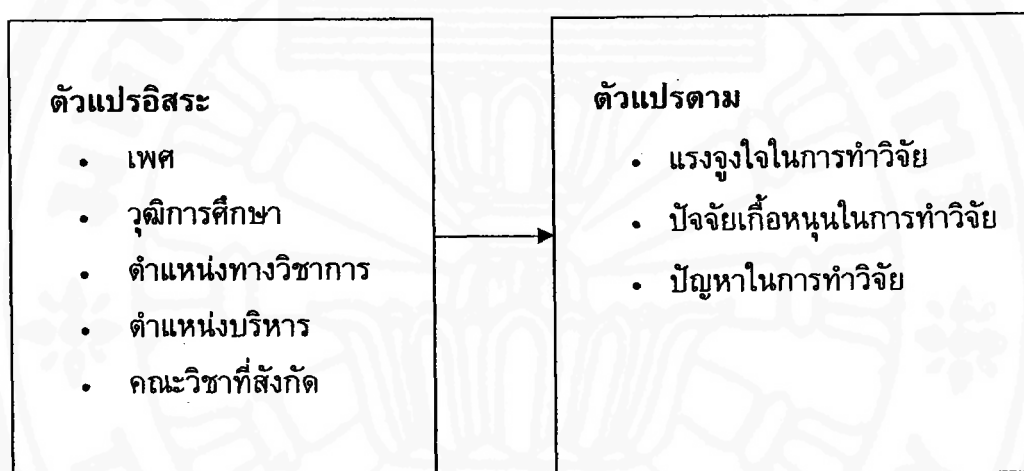
ปัญหาในการทำวิจัย หมายถึง ข้อจำกัดหรือสิ่งขัดขวางที่ทำให้การทำงานวิจัยไม่สามารถดำเนินการได้อย่างราบรื่นและแล้วเสร็จตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ในสัญญาการรับทุน ได้แก่ 1) ภาระงานสอนและงานอื่นๆ 2) อุปกรณ์และเครื่องมือในการวิจัย 3) ห้องปฏิบัติการในการวิจัย 4) ความสะดวกในการใช้ห้องปฏิบัติการในการวิจัย 5) บุคลากร/ผู้ช่วยที่จะสนับสนุนงานด้านการบริหารโครงการวิจัย 6) ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง 7) การส่งเสริมและสนับสนุนจากผู้บริหาร/ผู้บังคับบัญชา 8) ความรู้และประสบการณ์ในการใช้สถิติ/การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ 9) จำนวนเงินงบประมาณที่ได้รับ 10) การเบิกจ่ายงบประมาณ/ทุนสนับสนุนการวิจัย และ 11) นโยบายและการบริหารงานด้านการวิจัยของหน่วยงานที่สังกัด

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ได้ข้อมูลและสารสนเทศที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ ปัจจัยเกื้อหนุน และ ปัญหาในการทำวิจัยของอาจารย์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

2. ผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อผู้บริหารมหาวิทยาลัยและผู้บริหาร คณะวิชาสำหรับใช้เป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายในการจูงใจ การสนับสนุน การ ส่งเสริม ตลอดจนการสร้างบรรยากาศให้เหมาะสมและเอื้อต่อการทำวิจัยของอาจารย์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ต่อไป

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ชำนาญกหอสมุด